

ИВА СПИРИДОНОВА

ДЕТАЙЛИ

- © Ива Спиридонова – автор
- © Светослава Мадарова – фотограф корица
- © Симеон Аспарухов – редактор, коректор и фотографии
- © Олеся Николова – предпечат и дизайн
- © Печат – zare4at.com
- © Издателство „Библиотека България“

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде използвана, копирана, сканирана и разпространявана в електронен вид без писменото разрешение на издателя.

ISBN:978-619-7456-03-5

ИВА СПИРИДОНОВА

ДЕТАЙЛИ

София, 2018

Всичко, заключено зад тези корици, остава между нас. Това ще бъде нашата тайна, за която ще си позволяваме да говорим само с най-близки и доверени човеци. Да, човеци. Неслучайно назовавам тях, защото само те могат да си позволят да се отдадат на преживяването, което донасят мислите из тези страници. Страници-странници.

Кога се срещаме и дали, ако това се случи, е едновременно? Дали домът представлява място или е осъществяването среща с другия? Продължаваме ли да се търсим през целия си живот, заради онова усещане за пълнота, което ни дава погледа на влюбените очи? А какво е да се страхуваш от срещата? От същата, която очакваш през цялото време да ти се случи или по-скоро ти да случиш? Различно ли е усещането в съня, на дъното, на небето? Променят ли се сетивата ни в различните измерения и ако е така, кое е по-страшно? Да се срещнем тук или да се срещнем там?

Ива Спиридонова казва, че „сълзата е най-дълбоко-то дъно, в което намираме истина.“ И пита: „Плачем ли споделено?“ Ако стигнем „най-чистото себе си“, какво остава за онези, които искат да стигнат нас. Защо сме странници, когато всичко е кристална истина: затваряш очите си и имаш любов. Всякаква! Любов, която звучи в шепота на шепя пръсти. Любов в очите ни, онази в съня, същата и в дъжда.

Ива Спиридонова пита: „Жив ли си?“ Как да отговориш след толкова намирания, след такава истина, сред толкова страници с истина? Животът е странник, а ние сме онези, които го карат да ни се покаже. Да се разкаже с прегръдка, която да остави мокра следа. От сълзи. Колко е тъжно, когато е наистина истинско. И никога няма край, когато е тъжно. Винаги започваш отначало. Спираш. После отново търсиш как да се върнеш в началото. Там, където е сърцето, където всяко туптене е ново на-

чало. Всяко сърце е песен, в която звучи единствено любовта. Какво разказват тези страници-страници? За кого разказват и защо? Съответстваме ли на думите, които искаме да чуем? Отсъстваме ли, когато някой казва, че ни обича? Питаме ли сърцето си „има ли смелост за стъпки“?

Тази книга е тайна. Тя е написана заради равновесието, което не винаги води до завръщане в себе си. В тази книга знам със сигурност, че любовта е края. Знам още, че да се обича е талант. Без граници. Както душата. В сутрин, обед или вечер, винаги устните чакат да бъдат целунати. Гърдите – да са прекръстени. Убива „последното останало ни разстояние“, заради липса на вяра.

Прочетете „Детайли“, те са отпечатък на всяка наша мисъл, на всяка наша тишина, на това, което е многоточието в последния ред...Кога избираме и какво? Дишаме ли, защото ни харесва или защото така сме се научили? Страхуваме ли се от сянката си, защо небето ни плаши, а „пръстта целува следите ни“?

Трудно е да напишеш предговор за книгата на твой приятел, за човек, когото обичаш безусловно. Още по-трудно е да убедиш читателя, че в страниците-страници сме ние, защото не знаем какво да очакваме. А ако знаехме? Тогава какво? Тогава „трудно се съмва, когато откриеш, че изгрева у теб е само чуждо отражение“.

Пожелайте си няколко часа самота с тази книга. Когато излезете от нея, вие няма да бъдете същите. Ще сте оставили част от себе си завинаги между кориците. И това, което сте скрили там, ще е нашата тайна.

Здравей, страннико!

Тези страници са заради теб...

Симеон Аспарухов, редактор

*

Ад и Рай са топоними
от релефа на **очите** ни,
в които пристига
всеки път
едновременно.

*

Аз съм дом,
в който ти
ще се връщаш
за още.

Донеси ми света
с **очите** си.

*

Очите ми – стъпки
по хоризонта на съня.
Сглобяваш дъха ми.

*

Без да искаш
изпускаш погледа си.
Очите ти догонват
мене.

*

Забравям си **погледа**
на мястото, където
виждам теб.

*

Високи са думите
за страха от летене.
Само те могат
да бъдат небе.

*

Ти си тъмната страна
на **очите** ми.

Зеленото – запазено
за дяволите.

Вече са те взели.

*

Само сънят разбира
езика на сълзите.
Уморени **очи**,
оцветени в зелено.

*

Най-дълбоко е дъното,
когато паднеш
от високото
на **очите** ми.

*

Сълзата

е най-дълбокото

дъно,

в което

намираме

истина.

Плачем ли

споделено?

*

Сълза си.

Падай нагоре –
да стигнеш
най-чистото
себе си.

*

Жаждата
за любов
не се утолява
с истина,
храни се
със сълзи
и расте
като бездна
в **очите** ти.

Затвори ги.

*

Всеки Ад
е обещание
за Рая
след потопа
излят от **очите** ти.

*

Всички метафори за любов
не скриват неграмотността
на езика на тялото.

*

Ръцете ми –
паднали ангели
в полета на очите ти.

*

Най-страшната
презръдка
е безръка.

Ръцете са
на някой друг.

*

Ръка си

върху снежната ми
кожа.

Във всяка рана
разцъфтява пролетта.

*

Кожата ми – пергамент,
записал шепота
на твоите **пръсти**.

*

Обичам да разрошвам
миглите си с **пръсти**,
където търся и
прашинките от теб.

Издълбавам очите си.

*

Сплитам **пръсти**
до бялото на кокала.
Да не посегнат
да докоснат тебе.

*

За да заспя,
погалвам косата си.

Тя помни само
пръстите
на будния ти
сън.

*

Сънят ти нощем
държи **ръката** ми
неосъзнато.

Твоята не докосва
съзнателно.

Събуждаш се
недосънуван
в мене.

Жив ли си?

*

Ръката на стъклото
докосва дъжда.
А мисълта ми жадна –
тебе.

*

Презръщаш на тръгване.
Оставам – мокра следа
по **ръцете** ти.

*

Светът ще свърши
в моите **ръце**.
А ти започваш
свършен
отначало.

*

Мисълта ми няма форма,
но диктува извивките
на **сърцето** ти.

*

Най-красивите ноти
повтарят ритъма
на **сърцето** ти.
В него звучи
любовта.

*

„So much love in me“

Depeche Mode

Раздавай частици
от тебе на всеки,
остави ми само
най-дълбокото
на **сърцето** си.
Там ме има,
понеже съм
всичко.

*

С буквите се храниш.

Пиша

всяка своя дума

с горещото мастило

на **сърцето** ти.

*

От кадъра
изрязвам
сърцето ти.
Или света.
Кое, кажи ми,
предпочиташ?

*

Събличам кожата си.

Пречи, недокосвана.

Сърцето е незащитено.

Късай го.

*

Твърде голяма съм
за границите
на **сърцето** ти,
което ще се пръсне
от усилие
да ме приеме.

Светът е тесен
от отсъствия
и в него аз
не съответствам.

*

Сърцето ми пада

с мисъл, че лети.

Гравитацията не прощава
на наивници.

*

Не искам много.
Само разстояние
до всеки следващ
удар на **сърцето** ти.
Да побера отсъстващата обич.

*

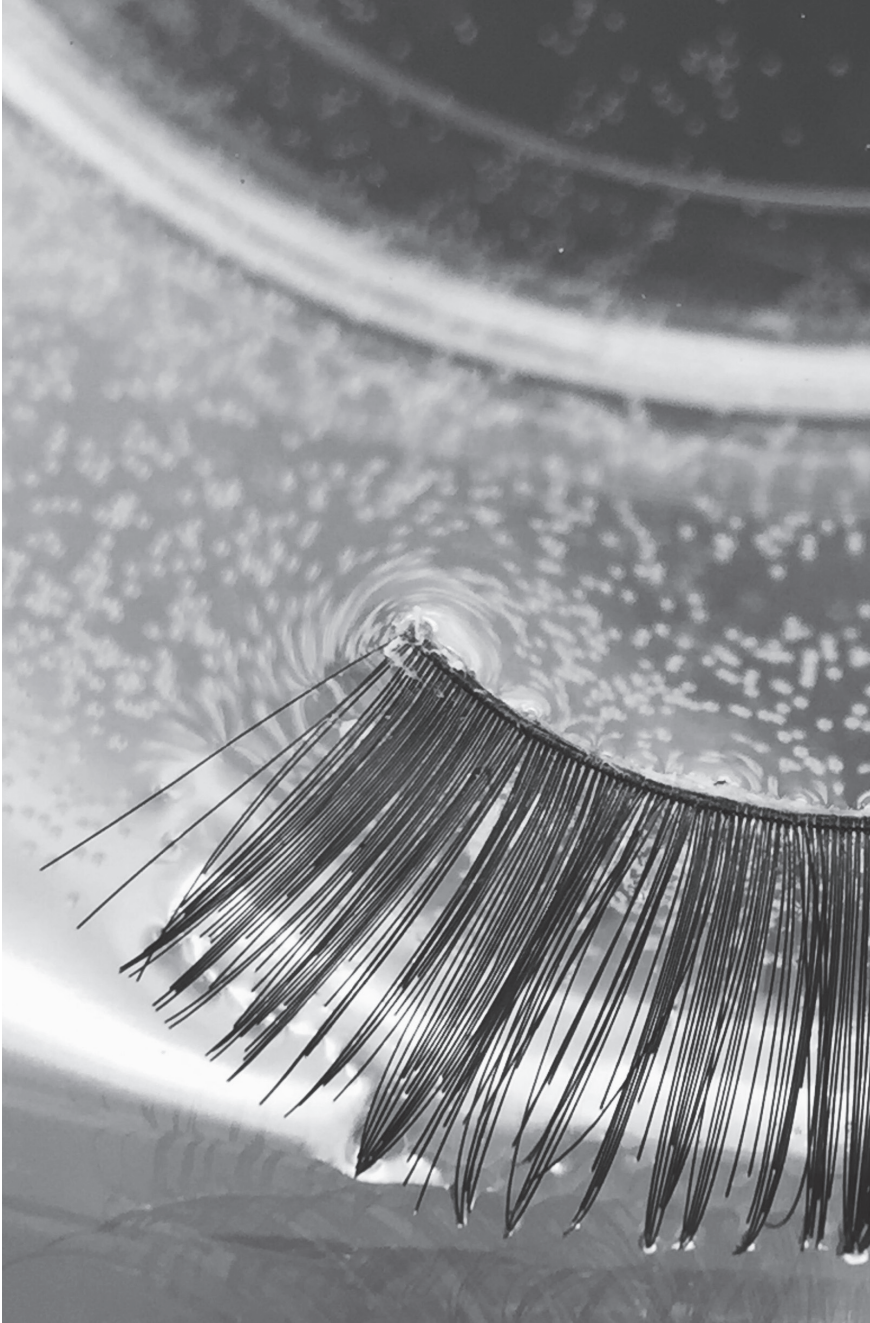
Прогони себе си
от **сърцето** ми –
да вляза завинаги
в твоето.

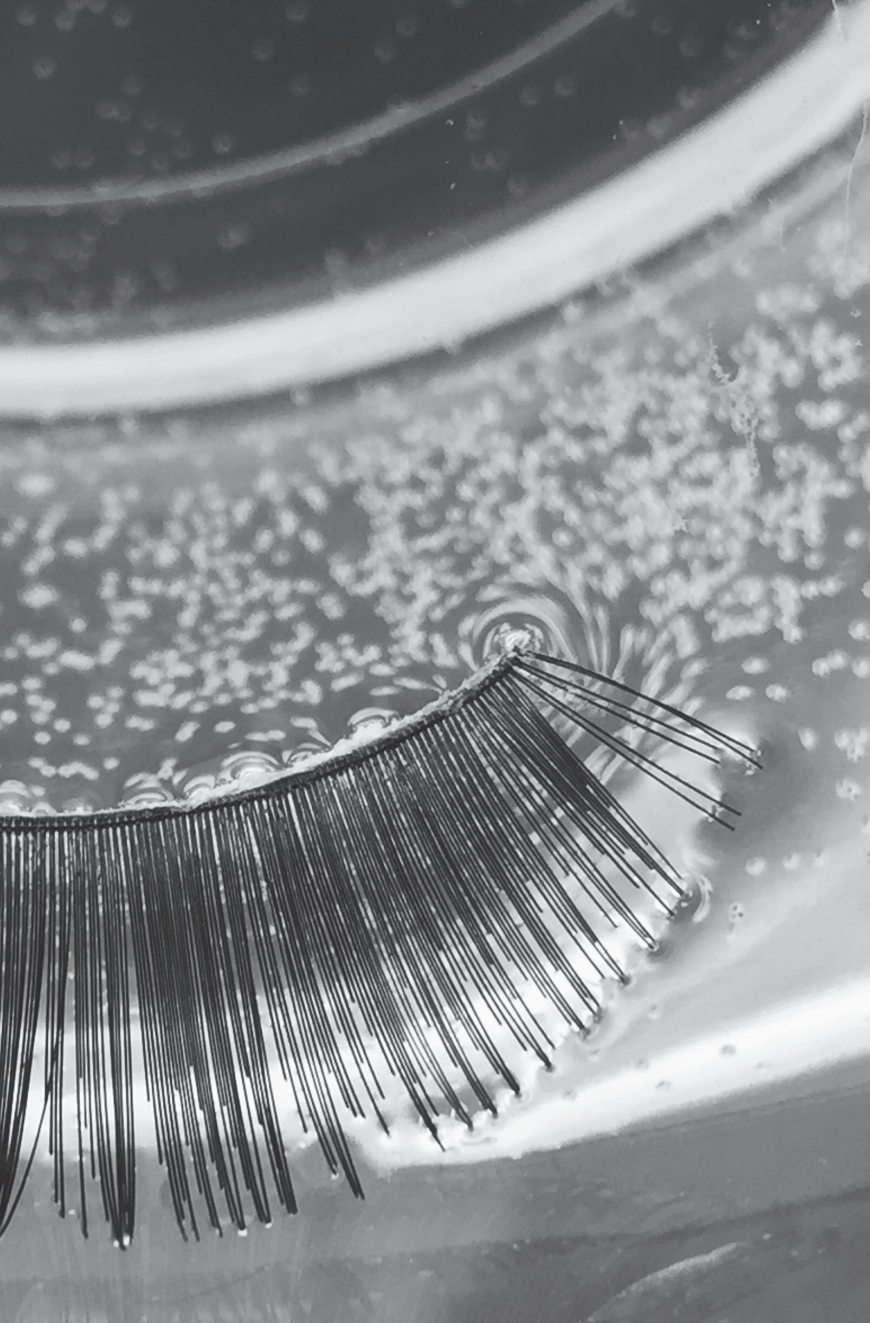
*

Пътят, по който
ме среща,
завършва без изход
в **сърцето** ти.

*

Не ме питай
коя е посоката.
Питай **сърцето** си
има ли смелост
за стъпки.

*

С противоречията
пазя равновесие,
за да не падна
от ръба
на лудостта **си**.

*

Присядам на ръба
на пропастта
на твоите мисли –
към себе **си**
отново
се завръщам.

*

В себе си **се** върнах,
дух и тяло.
Умираш сам.
Любов е края.

*

Отглеждам смисъл
в градина с илюзии.
Цветята раждат
чудовища.

*

Уча изкуството на тъгата.
Тежестта ѝ нося
отляво на усмивката.

*

Усмивката **ми**
е поезия,
която знаеш
наизуст.
Под нея ти
си се подписал.

*

Така добре
се скри от себе си,
че постоянно
те откривам
в **мене**.

*

Не се подбирам
в подредения ти
разум.

Талантът да обичам
не познава граници.

*

Аз пак закъснявам,
защото избързах
да стигна навреме
в душата ти.

*

Аз съм светлина във
всяко твое утро,
в което се събуждаш
сам.

*

Аз съм бездна
в очите на утрото,
през които
ще скоча в деня,
в който с вик
ще си тръгна
безмълвна.

*

...а устните **ми**
рана
върху дланта
на Господ,
който те
покръсти.

*

Гърдите **ми** –
Сизифов хълм.
Катериш с мисълта си.

*

Повярвай,
толкова съм близо,
че убива
последното останало ни
разстояние.

*

Температурата
на **МОЯ** отпечатък
взривява
всеки къс
от теб.

*

Под ноктите
те имам,
цял си
единствено
когато тихо
те разкъсвам
от любов.

*

Тялото –
само **мое**.
Любовта –
подозрително
наша.

*

Не се страхувай.
Щеше да **ме** има.
Не съм дошла,
че да успея
да си ида.

*

Многоточията
най-добре ме обясняват.
Никой не може
да сложи точка
след това, което
съм.

*

Ти. Невъзможният избор
да дишам
без въздуха.

*

...а болката ми е
ядро
на всяка клетка,
от която
си съставен.

Дишай!

*

Винаги сам –
никога дал
всичко
от себе **си**
другиму.

*

Светлина си.
Изминатият път
лежи зад тебе
като сянка.
Ти хвърляш своята
напред.

*

Ти си сянката
на всичките ми
полети,
без която
ще съм болна
от безплътност.

Ти си земята
под ходилата ми,
моите стъпки
са твои посоки.
Пръстта целува
следите ми.
Небето
е близо.

*

Кажй, че можеш
да **си** мое утре.
Така ще надживея
вечното си днес,
събрало в себе си
безкрайността
на вчера.

*

Трудно се съмва,
когато откриеш,
че изгрева у теб
е само чуждо
отражение.

*

Вървиш по водата
от страх да не
потънеш
в себе си,
където само тя
те чака.

Бог **СИ**
единствено с нея.

*

Оставаш същия
в пространството
на живите ми думи,
опитали да преведат
непреводимия език
на лудото ти
съществуване,
в което всяко
неразбрано изречение
завършва с обич.

*

Вземй **си** всички думи
и ми дай една,
в която да се случи
любовта ми.

*

Най- жестока е истината,
която **си** предал,
отричайки.

*

Научи ме как
да си отида
от себе си.

Само така ще успея
да си ида от **тебе**.

*

Не е достатъчно
да обичаш до края.

Достатъчно е края
да обича теб.

*

Последвай пътя,
матуиран
на ръката ти
от Бога.

Животът

знае
на чии ръце
съвпадат
всичките им
пътища.

*

В дребния шрифт
търси
стойността
на **живота** си.

*

Разгадавам думи
от шифъра на **живота**.
Кодът за щастие –
неразбиваем.

*

Тиха съм,
като бавната
смърт,
в която
превръщам
живота си.

*

Превърни се
в звук,
за да те чуя
как течеш
в потока
на **живота.**

*

Аз съм светлата
страна на монетата –
живота, който
пропиляваш
в игралните зали
за временно щастие,
забравил
за възможното ни
бъдеще –
несигурно,
но печелившо
като смелост.

*

Животът ти –
с цвета
на хищните ми
устни,
които ще сънуваш
нощем.

Нецелувани.

*

Не съм звезда.

Докосни ме.

Аз съм само

живота,

запалил

очите ти.

*

Белез върху
паметта на
сетивата ти,
надживявам
всички твои
умиращи
сезони.

*

Аз съм единствената
ти
грешка,
която ще е вярна
до **смърт**.
Поправи ме!

*

Живееш по посока
на залязващото слънце
с очи, насочени до **смърт**
към изгрева.

*

Страхуваше се
някога
от тъмното
у себе си.
Да не погълне
хищно мен.

Сега съм там.
А ти – свободен.

*

Олтар съм
в църквата
на любовта ти,
пред който
всеки ден
се молиш
да не бях
се случвала.
А аз не искам вече
да съм плачеща
икона.

Обичай **смъртното**

ми тяло.

Грешна

съм.

*

Всеки път,
в който ме **убиваш**,
ще възкръсвам телом
с някой друг.

*

Душата – все по моя
след всяка **смърт**,
с която ме създаваш
отначало.

*

По пътя към дома
правя обратен
в насрещното.
Катастрофирам
сред дъжда,
умирайки
до следващата
среща.

*

Изживей ме отречена
и ще съм неизбежната **смърт**
на всяко отричане
от любовта.

*

И смъртта

няма да ти

стигне

да заровиш

в нея

любовта,

недадена

в живота.

*

Изборът на птицата
не е дали да лети,
а колко високо
нагоре
да стигне.
Спомни си
небето.

*

Всеки път
има край,
в който пак
да намериш
начало.

Само аз съм
безпътно
безкрайна.
Пристигах ли?

*

Аз съм
жената, с която
нямаш бъдеще,
понеже подарявам
вечност.

*

Не ме осъждай
заради безкрайността ми.
Не ме е питала
дали да те обичам.
Достатъчно е, че те няма...

*

Телата нямат
вечност,

но са път
към нея.

Докосни ме
с душата си,
докато още
имаш ръце.

*

Сърцето на часовник съм.
Отмервам **вечност.**

*

Аз съм жената, която
остана в сърцето ти
и с pulsa му написа
вечност.

*

Пуша бързо.
Така и живея.
Само с теб искам
да спра времето.

*

Аз съм жената,
която няма да си иде.
А ти ела на себе си.
Срокът е **вечност.**

*

Ако изгревът е обещание
да открием наша **вечност**,
споделили пътя на деня,
ще обичаш ли още
и в залеза
тихо?

*

Забравих
да ти кажа,
че съм **вечност**.
Все повече
обичаш
всеки
следващ
път.

*

Държа си езика зад зъбите.
Погребвам крясъка,
че те обичам
с **тишина**.

*

Пороите на тъмните ти думи
удавиха единствената **тишина**,
способна да ги чуе.

*

Любовта
няма пол.
Сексът –
терапия
за душите,
осъдени
на близост
в самота.

*

Тишина се отглежда
най-лесно
с думи.

Слепота се отглежда
най-страшно
с отсъствия.

*

Той мълчеше
за всичките
истини,
тишината
ги прави
удобни
лъжи.
Създаде си
илюзия
за честност.

*

Кажй на думите
да замълчат
навреме.
Лъжите
не понасят
тишина.

*

Мълчанието –

форма на лъжа,
която крие страх
от общи истини.

*

Всяко многоточие –
изписано **мълчание**.

Думите загубих
между редовете.

*

Най-оглушително
се сблъскват
тишини,
които трябва
да разкажат
болка.
Мълчиш,
като признание,
че ме обичаш.

*

Тиха съм.

Като **мълчание**,

което казва всичко.

Чуваш ли как креця

в гласа ти?

*

Гласът ти
свършва
в гърлото ми.
Онемяваш.

*

Мълчанието ми
превежда **тишината**
на думите,
които всъщност
сме.

*

Думите ми
са превод
на **мълчание**.

Езикът на
истината
е тишината.
Животът си
нарекох
Лъжа.

Смъртта ми
се казва
Любов.

*

По стълбата
към истината
всяко стъпало
е стръмна **лъжа**.

*

Единствената истина
в живота ми
ме **лъже**,
че повече
не се обичаме.

*

Лъжите ти ме питат
вярвам ли им още
с напразната надежда,
че боли.

*

Лъжа е,
че ме чуваш.
И любовта ти
оглуша,
когато казах,
че я искам
цяла.

*

Тя беше
дълга истина,
същата
от парченцата
на кратките
ЛЪЖИ
за нея.

*

Обичам всяка
истинска **лъжа**,
в която вярвам,
ослепяла
за истината,
ако тя не е
любов.

*

Излъгах себе си,
че съществувам,
но само любовта
е моя истина.

*

Нима ще бъдем
истински до края,
едва когато краят
стане истински?

Ива Спиридонова
ДЕТАЙЛИ

Българска
Първо издание, 2018
Оформление: Олеся Николова
Редактор, коректор: Симеон Аспарухов
Формат – 11х16,5
Печатни Коли – 38
Печат: zare4at.com
Издателство: „Библиотека България“,
импринт на „Разхвърлян Ум“ ООД
www.biblioteka-bulgaria.bg

ISBN: 978-619-7456-03-5